

UZASADNIENIE

S. W. został oskarżony o to, że w dniu 18 czerwca 2012 roku w N., woj. (...), użył przemocy wobec córki Z. W., z którą razem zamieszkuje polegającej na tym, że złapał za trzonek od łopaty i uderzył w rękę na skutek czego spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci stłuczenia z otarciem naskórka lewego śródreżcza skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni, to jest o czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z § 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 4 września 2013 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt VII K 66/13 Sąd Rejonowy w Kutnie w VII Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w Łęczycy

1. w ramach zarzucanego czynu oskarżonego S. W. uznał za winnego tego, że w dniu 18 czerwca 2012 roku w N., woj. (...), uderzył córkę Z. W., z którą wspólnie zamieszkuje, kijem w lewą rękę, czym spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci stłuczenia z otarciem naskórka lewego śródreżcza skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni, czym wypełnił dyspozycję art. 157 § 2 k.k. w zw. § 4 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. orzeczoną karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesił wobec oskarżonego na okres 3 lat tytułem próby;
3. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej Z. W. nawiązkę w kwocie 200 zł;
4. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej Z. W. kwotę 504 zł tytułem poniesionych wydatków na ustanowienie pełnomocnika;
5. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 562,44 zł tytułem wydatków oraz kwotę 60 zł tytułem opłaty.

Apelacje od powyższego rozstrzygnięcia wywiedli oskarżony i jego obrońca.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości i zarzucił rozstrzygnięciu:

I.1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku tj. art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. a także art. 4 k.p.k., a polegające na:

a) uznaniu, że sąd dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, nie w oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, tylko w oparciu o część dowodów, nie kierując się przy tym zasadami logiki i prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, tylko pobieżną dowolną oceną, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych i wydania wyroku skazującego

b) wydaniu wyroku z naruszeniem zasady prawnej wyrażonej w art. 4 k.p.k. – zasady obiektywizmu, poprzez uwzględnienie okoliczności sprawy przemawiających wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, bez wyjaśnienia okoliczności tego rodzaju czy oskarżony działał z zamiarem pokrzywdzenia oskarżycielki posiłkowej, a środek jakim się posługiwał tj. trzonek od szczotki służący mu do obrony swojej osoby przez przyzmat wieku w jakim się znajduje były wystarczające do wyrządzenia szkody. Potwierdza to chociażby pominięcie przez sąd dowodu rzeczowego w postaci tegoż trzonka, wniesionego przez oskarżonego na rozprawę. Podczas składanych wyjaśnień powoływał się on na fakt, że tym przedmiotem bronił się przed uderzeniem przez córkę. Mimo to sąd w żadnej mierze do tego się nie odniósł.

2. rażące naruszenie przepisu prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku tj. art. 627 k.p.k. poprzez obciążenie kosztami sądowymi i wydatkami wobec istnienia podstaw do ich zwolnienia;

3. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, a wyrażający się w uznaniu, że nie występują w sprawie wątpliwości uzasadniające uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu, gdy tymczasem takie wątpliwości istnieją

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary w relacji do stopnia winy oskarżonego, celów, jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania.

W konkluzji apelacji obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchYLENIE wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony zaskarżył wyrok w całości co do winy i kary. Zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych poprzez danie wiary zeznaniom świadków Z. W., H. T., J. S. i K. S., a odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego. W ocenie S. W. wymierzona mu kara jest zbyt wysoka. W konkluzji apelacji oskarżony wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzucanego czynu.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżonego oraz jego obrońcy okazały się oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 457 § 2 k.p.k.

Analizując wskazane w obu środkach zaskarżenia zarzuty sąd odwoławczy nie stwierdził, aby sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania, mogącej mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, czy też błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Dokonując kontroli instancyjnej w zakresie przypisanego oskarżonemu sprawstwa i winy należy stwierdzić, iż sąd rejonowy w sposób rzetelny i kompletny zebrał materiał dowodowy, bardzo wnikliwie go rozważył, a stanowisko swoje szczegółowo i wyczerpująco uzasadnił. Dokonana ocena dowodów poprzedzona została ujawnieniem na rozprawie w całości okoliczności mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia i poczyniona z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. Jest oceną swobodną i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd rejonowy przeprowadził szczegółową analizę zgromadzonych dowodów, odnosząc się do okoliczności mogących stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Precyzyjnie wskazał na przesłanki dokonanej oceny. Tok rozumowania sądu rejonowego przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny i poprawny logicznie, nie zawiera sprzeczności i dwuznaczności, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach. W kontekście podniesionego zarzutu należy wskazać, że sąd wydając wyrok rozważył wszystkie okoliczności jakie zostały ujawnione, zgodnie z prawem procesowym w toku rozprawy (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.) oraz ocenił je zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. Podkreślić w tym miejscu trzeba, iż odrzucenie przez sąd meriti wiarygodności pewnych dowodów w ramach ich swobodnej oceny przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów stanowi dyskrejonalne uprawnienie sądu i nie mogło być uznane za naruszenie zasady obiektywizmu. Sąd I instancji drobiazgowo zbadał oraz uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, bacząc by nie zaistniała dysproporcja w stopniu wnikliwości analizowania tych dwóch kategorii przesłanek.

Sąd rejonowy, w ramach swobodnej oceny dowodów, przeprowadził rzetelną i wnikliwą ocenę treści wyjaśnień oskarżonego. Sąd zwrócił uwagę, iż wyjaśnienia te są niekonsekwentne, co też szczegółowo opisał w toku swego wyводу. Odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego nie było przy tym wyrazem dowolnego przekonania sądu meriti, lecz stanowiło logicznie uzasadniony wniosek rozumowania, oparty na wynikach analizy obiektywnie ustalonych okoliczności sprawy. Sąd rejonowy skonfrontował słowa oskarżonego z okolicznościami ustalonymi na podstawie innych dowodów, co pozwoliło na prawidłową ocenę jego wyjaśnień.

Jak podkreślił sąd I instancji wyjaśnieniom oskarżonego przeczą przede wszystkim zeznania pokrzywdzonej Z. W., świadków H. T., J. M. i K. S.. Nadto dokumentacja lekarska, opinia biegłego, nagranie na płycie CD wskazują na nieprawdziwość relacji S. W., który kwestionował fakt zaistnienia zdarzenia będącego przedmiotem osądu w sprawie.

Wiek oskarżonego (75 lat) nie może również świadczyć o braku możliwości uderzenia Z. W. kijem.

Wbrew ocenie obrońcy oskarżonego sąd rejonowy ustalił, iż strony pozostają w konflikcie dotyczącym podziału majątku. Jednakże sam fakt istnienia tegoż sporu nie daje podstaw do przyznania waloru wiarygodności oskarżonemu.

Kwestionując prawdziwość wypowiedzi pokrzywdzonej Z. W., świadków H. T. oraz J. M. i K. S. skarżący nie sprecyzowali żadnych konkretnych uchybień, niejasności czy też nielogiczności w treści ich zeznań.

Fakt dłuższej znajomości H. T. z pokrzywdzoną nie może a priori przesądzać o niewiarygodności ich relacji. Trudno zgodzić się z obrońcą oskarżonego, że zeznania takie mają mniejszą wartość dowodową. Ocena wiarygodności dowodu z zeznań tak H. T. jak i Z. W. stanowiła efekt rozważenia całokształtu ujawnionych przez świadków okoliczności, i to w powiązaniu z innymi dowodami opisującymi zdarzenie.

Wypowiedzi policjantów J. M. i K. S., którzy co prawda nie byli naocznymi świadkami zdarzenia, zostały również ocenione prawidłowo. Funkcjonariusze wskazali na zaobserwowane podczas interwencji obrażenia ciała u pokrzywdzonej, co potwierdza chociażby dokumentacja medyczna. Już na marginesie wskazać trzeba, iż policjanci są osobami obcymi tak dla oskarżonego jak i świadków, trudno zatem wątpić w ich bezstronność.

Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary także okazał się nieuzasadniony.

Należy podkreślić, iż rażąca niewspółmierność kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy wymierzona kara nie uwzględnia należyte stopnia szkodliwości społecznej czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma uczynić w stosunku do osoby skazanej.

Rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż nastąpiła wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. Należy podkreślić, iż nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnice ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Na gruncie niniejszej sprawy, sąd I instancji miał na uwadze zarówno dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. jak i wszelkie okoliczności obciążające i łagodzące. Katalog powyższych okoliczności nie wymagał uzupełnienia, zwłaszcza, że obaj apelujący nie wskazali żadnych dodatkowych czynników, które nie zostały uwzględnione przez sąd I instancji. Sąd rejonowy w żadnej mierze nie zbagatelizował okoliczności obciążających jak również nie przewartościował okoliczności łagodzących. Należało jednoznacznie uznać, iż sąd I instancji precyzyjnie i wyczerpująco wskazał wszelkie czynniki, jakie na wymiar kary musiały mieć wpływ, i nadał im właściwą wagę. Należy stwierdzić, że kara pozbawienia wolności w wymiarze 2 miesięcy została prawidłowo wymierzona. Jest to kara wyważona i adekwatna do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości czynu. Kara ta czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Okoliczności leżące u podstaw dokonanej przez sąd rejonowy rozstrzygnięcia o zaistnieniu przesłanek pozwalających na warunkowe zawieszenie wymierzonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, również zostały właściwie rozważone. Dla prawidłowego ukształtowania decyzji w tym przedmiocie należało ocenić wszystkie okoliczności, poprzez pryzmat celów kary i prognozy kryminologicznej. W realiach niniejszej sprawy występują takie czynniki, które wpływają dodatnio na prognozę kryminologiczną wobec oskarżonego. Oskarżony, mimo zaawansowanego

wieku nie był wcześniej karany. S. W. prowadzi ustabilizowany tryb życia, przedmiotowe zdarzenie miało charakter incydentalny. Reasumując stwierdzić trzeba, iż wymierzenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczające dla wdrożenia oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego, i daje przekonanie, że pomimo niewykonania kary będzie on przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Mając na względzie powyższą prognozę kryminologiczną zgodzić trzeba się z sądem I instancji, iż okres próby 3 lat zapewni skuteczne wychowawcze oddziaływanie na oskarżonego i pozwoli na pełną weryfikację jego postępowania.

Nawiązka na rzecz pokrzywdzonej w wysokości 200 zł również została prawidłowo ukształtowana. Potrzeba udzielenia pokrzywdzonej należnej jej satysfakcji nie tylko moralnej, ale i majątkowej, jak też wzgląd na zasady życia społecznego i sprawiedliwości przemawiały za zasądzeniem powyższej kwoty, w celu zrekompensowania krzywdy wyrządzonej Z. W. w wyniku popełnionego przestępstwa. Z drugiej zaś strony, wzbudzi u pokrzywdzonej przekonanie, iż orzeczenie o karze stanowi dla oskarżonego realną dolegliwość.

Słuszne było obciążenie oskarżonego kosztami procesu oraz wydatkami poniesionymi przez oskarżycielkę posiłkową na ustanowienie pełnomocnika. Oskarżony jest emerytem i uzyskuje dochód miesięczny w wysokości 1200 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę sąd odwoławczy uznał, iż wszelkie przedstawione w obu apelacjach zarzuty pozbawione są podstaw, wobec czego nie zasługują na podzielenie.

Sąd okręgowy, dokonując analizy orzeczenia sądu rejonowego nie stwierdził przy tym żadnych uchybień, których dostrzeżenie obligowałoby do ich uwzględnienia z urzędu. Nie dostrzeżono również błędów, które mogłyby stanowić o naruszeniu zasady prawdy materialnej i sprawiedliwej represji.

Z tych wszystkich przedstawionych wyżej przyczyn apelacje oskarżonego i jego obrońcy nie mogły być uwzględnione, gdyż podniesione w nich zarzuty wobec kwestionowanego rozstrzygnięcia okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym, dlatego też sąd odwoławczy na mocy art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z póź. zm.) sąd ustalił i zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej Z. W. kwotę 420 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego oskarżycielce posiłkowej przed sądem odwoławczym.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.